

твойтѣ слаби сили неможешъ да го разриешъ, да намѣришъ парче земя, да се поровишъ за нѣкое изгубено зрънце или трошица. Мжно е, наистина, да се закачашъ по стѣнитѣ, да кълвешъ тѣстото, съ което сж залѣпени различни обявления. Но какво! Имай куражъ! Спомни си, че иде лѣто. Лѣто — когато цѣлата земя е една житница...

(Въ това врѣме долита хубавецътъ Господинъ Дроздъ Грозданъ, кацва на комина и засвирва)

Дѣдо Върбанъ (гледа го очудено). Бабо Иорданко, я гледай не е ли това нашъ Грозданъ!

Баба Иорданка. Я, той е, бе старче, той сж-щиятъ (тича къмъ него). Гроздане, бре, ти ли си баба? У, добрѣ дошелъ, Грозданчо!...

Дѣдо Върбанъ. Що се не обадишъ, бе Грозданчо?... Едно извѣстие ни не прати да знаемъ, кждѣ си и какво правишъ. Е, хайде, добрѣ дошелъ, добрѣ дошелъ!...

Дроздъ Грозданъ. (Кланя се любезно).

Драго ми е, че ви виждамъ здрави, мои добри старци. Какъ сте, а?

Дѣдо Върбанъ. Добрѣ сме, Грозданчо, ама зимата бѣше лоша, лоша-а!

Баба Иорданка. Ама топла е твойта кжщица, Гроздане; добрѣ че ни я отстѣпи за зимата. Колко сме ти благодарни!

Дроздъ Грозданъ. И азъ ви благодаря, че сте я пазили. Навѣдиха се крадци и разбойници, щѣха всичко да окрадатъ, ако не бѣхте вие. Сега честита ви пролѣтъ!

Тя иде вече топла, хубава и изобилна. Нека запѣемъ хвала на пролѣтъта!

(Грозданъ запѣва, а дѣдо Върбанъ и баба Иорданка му пригласятъ).